

402: Cihaddan Mazeretsiz Geri Kalan Hocalardan Fetva Sormak Caiz mi?

Tarık Ebu Abdullah

11 Mar, 2018

<https://ilimvecihat.com>

SORU

Selamun aleykum, Cihat Fetvası kimden alınır? Türkiye’de bazı dalkavuklar; Suriye’de cihad yok diyor. Cihad fetvasını burdakiler verir diyorlar. Allah razı olsun.

CEVAP

Ve aleykumusselam ve rahmetullah. Hamd Allah’a mahsustur.

Muhterem kardeşim, fetva, şeri hükmü vakıaya indirgemektir. Bunun için doğru fetva iki cüzden mürekkeptir. Bir, fetvası sorulan mevzu için varit olan şeri hüküm ve iki, şeri hükmün sorulduğu mevzunun vakıası. Bu iki cüzden birisinde cehalet ne kadar büyük ise fetva da o kadar yanlış olur.

İmam ibni Kayyım (rahimehullah) şöyle der: “İki şeyi fehmetmedikçe ne müftünün ve ne de kadının doğru hüküm vermesi mümkün olmaz. Birincisi vakıayı ve onda işleyen fıkhi fehmetmesidir. Bu, karineleri, emareleri ve alametleri değerlendirerek vaki olmuş olanı istinbat etmesiyle mümkün olur. Böylece vakıada hakikaten vaki olmuş olanı ilmen ihata etmiş olur. Ve ikincisi, o vakıada vacip olanı fehmetmesidir. Bu da Allah’ın, Kitabında veya Rasulünün diliyle o vakıada hükmettiğini fehmetmesiyle olur. Sonra birini diğerine tatbik eder.” (İ’lamu’l-Muvakkiin 1/87)

Mevzu ne olursa olsun fetva bahsi geçen iki esastaki kusur hasebinde muhakkak yanlış olacaktır. Bu ister cihada taalluk eden bir mesele olsun ister başka bir mesele olsun. Yani bu durum sadece cihad ile alakalı ahkâma has değildir. Bazı Müslümanlarda böyle bir algı var. Bilakis bu durum her mevzu için aynı derecede geçerlidir.

Suale gelince, evet, Türkiye’de oturan hocalardan fetva sormak caiz değildir. Hiçbir meselede sormak caiz değildir ve bil husus cihad ve cihad ile alakalı olan meseleleri sormak caiz değildir. **Yanlış anlaşılmasın! Burada itibar edilen vasıf Türkiye’de olmaları veya bedenlen cihad sahasında bulunmamaları değildir. Bilakis şeri bir mazeretleri olmadan farzı ayn olan bir cihaddan geri kalmaları ve oturanlarla beraber oturmalarıdır.** Burayı hem kalın harfler ile ve hem de altını çizerek yazdım ki hüküm için muteber olan vasıf iyice anlaşılsın.

Bu sözü biraz açayım.

Bir: Oturan hocalar kimlerdir?

Oturan hocalar ile kast edilenler şeri bir mazereti olmadan farzı ayn olan cihattan geri duran hocalardır. Allah (Azze ve Celle) üzerlerine cihad farzı ayn olmuş olmasına rağmen cihad etmeyenler hakkında şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنْتَاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ. إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبُكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Ey iman edenler! Size ne oldu ki, “Allah yolunda savaşa çıkın” denilince olduğunuz yere yığılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatına razı mı oldunuz? Fakat dünya hayatının zevki ahiretin yanında pek azdır. Eğer savaşa çıkmazsanız, O sizi elîm bir azaba uğrattır ve yerinize başka bir kavim getirir ve siz O'na zerre kadar bir zarar veremezsiniz. Allah'ın her şeye kadirdir.” (et-Tevbe 38,39)

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

“Onlara de ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, zevceleriniz, akrabalarınız, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler ve meskenler, size Allah ve Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah böyle fasıklar topluluğuna hidayet etmez.” (et-Tevbe 24)

لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ. إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَبِّهِمْ يَتَرَدَّدُونَ. وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ.

“Allah’a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihaddan geri kalmak için senden izin istemezler. Allah muttakileri bilir. Senden izin isteyenler ancak Allah’a ve ahiret gününe inanmayanlar olabilir. Onların kalpleri tereddütler içindedir. Bundan dolayı şüphe içinde bocalayıp dururlar. Eğer sizinle beraber cihada çıkmak isteselerdi, elbette onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah cihada çıkmalarını istemedi de onları alıkoydu ve (kendilerine): “oturun oturanlarla beraber” denildi.” (et-Tevbe 44,45,46)

Allah (Celle ve Ala) şeri mazereti olmadan üzerine farzı ayn olmuş cihada

çıkımayan fasık ve oturan olarak, yani cihad etmeyip oturanlarla beraber oturan olarak isimlendirmiştir. Buna binaen biz de böyle olanlara oturanlar diyoruz.

İki: Oturan hocalardan fetva sormak neden caiz değildir?

Bunun birkaç sebebi var:

Birinci sebep, çünkü bu hocalar Allah (*Celle ve Ala*)’nın her Müslümana muayyen emrettiği bir emre itaat etmiyorlar. Farzı ayn olan cihad emrine mazeretsiz itaat etmemek en azından kebirdendir (*büyük gūnahtandır*). Kebair nevinden günah ise kişinin dini adalet sıfatını düşürür ve fasıklar arasına katar. Ve usulde malum olduğu üzere bir müftünün fetvası makbul olması için müftünün adalet sıfatına haiz olması şarttır. Ama adalet vasfından hali olan, yani fasık olan müftünün fetvası kabul edilmediği gibi kişinin ondan fetva sorması da caiz değildir.

Ve ikinci sebep, çünkü bu hocaların kalpleri mühürlüdür ve onlar anlamazlar. Allah (*Subhanehu ve Teâlâ*) geride oturanlarla beraber oturmaktan razı olanlar için şöyle buyurmaktadır:

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ

“Onlar, oturanlarla beraber oturmaktan razı oldular. Kalplerine mühür vuruldu. Bundan dolayı onlar anlamazlar.” (et-Tevbe 87)

Üçüncü sebep, çünkü bu halde olan bir hocanın, yani fasık ve kalbi mühürlenmiş olan bir hocanın hakka isabet etmesi mümkün değildir.

Dördüncü sebep, çünkü bu hocalar vakıayı fehmedemezler. Zira bu hocalar sadece bedensel olarak değil aynı zamanda kalben de vakıadan uzaktırlar. Allah (*Subhanehu ve Teâlâ*) şöyle buyuruyor:

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ

“Kendilerine güven veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu hemen yayıverirler. Hâlbuki onu Rasule ve kendilerinden olan emir sahibi kimselere götürselerdi, onlardan onu istinbat edecek olanlar onu bilirlerdi.” (en-Nisa 83)

İmam ibni Cerir (*rahimehullah*)’ın dediği gibi istinbat gözlerin görmesinden veya kalplerin marifetinden mestur olanı istihraç etmektir (*ortaya*

çıkarmaktır).

Elbette vakıada olan ile olmayan aynı değildir. Özellikle birde kalben kopuk olduğu zaman. Dikkat et! Allah (*Subhanehu ve Teâlâ*) vakıada vuku bulan kapalı olayların iç yüzünü fehmedecek olanlar olarak vakıayı yaşayanların aralarında olan, kendilerinden olan istinbat ehlini gösteriyor. Bunun için **وَالَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ** **“onlardan, kendilerinden olan emir sahiplerine”** ve **أُولَى الْأَمْرِ مِنْهُمْ** **“onlardan onu istinbat edecek olanlar”** buyuruyor. Vakıada olanlardan olabilmek için ise bedenen ve kalben vakıada olmak lazımdır veya en azından vakıada olanlarla kalben beraber olmak lazımdır. Ama bu hocalar ne bedenen ve ne de kalben vakıa ehliyle beraber değildirler. Şu halde vakıayı fehmetmeleri nasıl mümkün olabilir ki?

Üç: Cihad sahalarından bir cihad sahasında olmayıp Türkiye’de yaşayan her hoca oturanlardan mıdır?

Hayır! Yukarıda zikri geçtiği gibi oturandan kast edilen şeri bir mazereti olmayan, yani hevasından Türkiye’de kalmayı tercih eden ve üzerine farzı ayn olan cihaddan geri kalandır. Lakin cihada çıkmak isteyen ama onu cihada çıkmaktan engelleyen şeran makbul bir sebebi olan elbette oturanlardan olmaz. Yani bir şekliyle evrensel cihad hareketiyle irtibatlıysa, ilmiyle ve davetiyle cihada hizmet ediyorsa, diliyle ve kalemiyle mucahitleri destekliyorsa, mülhitlerin veya şüphecilerin mücahitler hakkında oluşturmaya çalıştıkları şüpheleri def ediyorsa o zaman velev ki Türkiye’de veya başka bir yerde ikamet etse de şüphesiz cihad edenlerdendir.

Bu bağlamda şöyle bir soru gündem olabilir: *“Cihadın nebevi tarifinde geldiği üzere cihad sadece savaş değildir. Bilakis hakkın ikamesi ve batıl karşısında ispatı için dil ile ve mal ile verilen mücadele de cihattır. Şu halde savaştan geri duran ama Tevhid ve umumen İslam davetiyle meşgul olan hocalar da bahsettiğin fasıklardan mıdır?”*

Bu soruya cevabım iki cihetten olur:

Birinci cihet: Evet! Cihad sadece savaş değildir. Bu doğrudur. Bunu çok defa yazdım ve söyledim. Lakin bizim bahsimiz cihadın kıtal kısmıdır. Cihadın farzı kifaye veya farzı ayn olması kıtal (savaş) manasında cihatla alakalıdır. Emredilmiş olan ve geri durulduğu takdirde kötülünen ve azarlanan cihad savaş manasında cihattır. Hiçbir âlim cihad ayetlerini savaşın haricinde davete veya infaka hamletmemiştir.

Ve hiçbir âlim ulemanın “*cihatta asıl olan farzı kifaye olmasıdır. Ama şu şu hallerde cihad farzı ayn olur*” sözlerini davete veya infaka hamletmemiştir.

Evet! Savaşın kapsamında bir İslam davetine ve savaşın kapsamında ve savaşı desteklemek için infaka hamledilmesi mümkün, doğru ve mevcuttur. Çünkü vacibin itmamı için lazım gelende vaciptir. Savaş farzı ayn olduğunda onu ilim ile irşad etmek, ona dil ile çağrıda bulunmak, onu dil ile müdafaa etmek ve onu mal ile desteklemek de farzı ayn olur.

Ama savaştan tecrit edilmiş olan bir İslam davetine veya savaşı ihmal eden bir infaka hangi İslam âlimi çağırması?

Bunun için derim ki: Evet! Savaşta bir payı olmayan, sırf davet veya infak işleriyle uğraşan hocalarda oturanlardan, fasıklardandır. Çünkü onlara emredilmiş olan savaş fi sebilillahtır. Onların mazeretsiz terk ettikleri savaş fi sebilillahtır. Dolayısıyla elbette fasık ismini hak ediyorlar.

“*Pekâlâ, savaş fi sebilillah sadece bedensel olanı mıdır?*” diye sorulsa, derim ki: Elbette savaşta asıl olan bedensel yapılan savaştır. Ama bedensel savaştan şeran makbul bir özür sebebiyle aciz olan ilmiyle veya malıyla savaşanlarla beraber ise veya onları ilmiyle veya malıyla uzaktan destekliyorsa ilmiyle veya malıyla Allah yolunda savaşanlardan olur. Buna İmam el-Buhari (*rahimehullah*)’ın Enes (*radiyallahu anhu*)’dan tahric ettiği hadis ve bu manada rivayet edilmiş diğer hadisler delildir. Enes (*radiyallahu anhu*) Rasulullah (*sallallahu aleyhi vesellem*)’in bir gazvede şöyle buyurduğunu söylemiştir:

إِنَّ أَقْوَامًا بِالْمَدِينَةِ خَلَفْنَا مَا سَلَكْنَا شِعْبًا ، وَلَا وَادِيًا إِلَّا وَهُمْ مَعَنَا فِيهِ حَبَسَهُمُ الْعُدُّ

“Arkamızda Medine’de bir takım kişiler vardır ki, biz her bir dağ yolunda ve her bir vadinin içinden yürüdüğümüzde, onlar da muhakkak bizimle beraber yürüdüler. Onları (Medine’de) özür hapsetmiştir.”

İkinci cihet: İlim ehline Müslüman halkı ilahi emre irşad etmek vaciptir. İlahi emirler arasında ehem olanı ve acilen lazım geleni beyan etmek, ona teşvik etmek ve nazil meselelerde halkı irşad etmek ilim ehline ilahi emirdir. Allah (*Subhanehu ve Teâlâ*) şöyle buyuruyor:

فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ

“Onların her bir topluluğundan bir kısmı dinde tefakkuh (derin bilgi) sahibi olmaları için ve kavimlerine döndüklerinde onları uyarmak için

(savaşa) çıkmaları (veya geride kalmaları) gerekmez mi? Umulur ki sakınırlar.” (et-Tevbe 122)

Dinde tefakkuh (*derin bilgi*) sahibi olanlar savaşa çıkan taife midir, geride kalan taife midir ihtilaflıdır. Lakin her iki halde de dinde tefakkuh sahibi olanlar edindikleri bilgiyi bilmeyenlere aktarmalarıyla memurdurlar.

Savaşın farzı ayn olduğu bir vakıada Müslüman halkı savaştan alıkoymak, cihad sahalarından men etmek, acilen lazım geleni ihmal etmek elbette ilahi emre muhalefettir. Herkesten evvel hocalar Müslüman halkın maslahatlarını korumakla mükelleftirler. Ve en büyük maslahat en acil emrin yerine gelmesidir. Hocalar halkı en acil maslahatlarına irşad etmekle mükelleftirler. Ama bu oturan hocalar cihadın farzı ayn olduğu bu zamanda bu ilahi emrin yerine gelmesi için bir şey yapmıyorlar, bilakis ilahi emre itaat etmek isteyenlerin kalplerine şüpheler salıyorlar ve sadece cihada çıkmaktan alıkoymuyorlar bilakis Müslümanların bu hususta tasavvurunu ifsat ediyorlar. Böylece Müslümanlar da ümmetin kan ağladığı bir zamanda kendileri gibi geride oturmaktan razı oluyorlar ve hocalarının kendilerine servis ettiği batıl mazeretlerin arkasına saklanıp Rabblerine asi oluyorlar.

Ey Müslümanlar! Allah’a yemin ederek söylüyorum ki sizi şu zamanda Allah yolunda savaşmaktan alıkoyan hocalarınızda sizin için bir hayır yoktur. Ve özellikle sizi Şam cihadından alıkoyan hocalarınızda sizin için hiçbir hayır yoktur. Âlemlerin Rabbi size gönderdiği elçisinin (*sallallahu aleyhi vesellem*)’in sözüne kulak verin!

إِذَا فَسَدَ أَهْلُ الشَّامِ فَلَا خَيْرَ فِيكُمْ لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي مَنْصُورِينَ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ

“Şam ehli fesada uğrarsa sizde hiçbir hayır yoktur. Ümmetimden bir taife daima ilahi nusrete mazhar olacaktır. Onları yalnız bırakanlar kıyamet saatine kadar onlara zarar veremeyeceklerdir.”

Vallahi! Sonra vallahi! Sonra vallahi! Şam cihadında bir payı olmayanda hayır yoktur. Nusayrilerin, Rusların, ateist PKK’nın ve laik, demokrat, milliyetçi fırkaların Müslüman Suriye halkını ifsat etmesini oturduğu yerden izleyende hayır yoktur. Hastaneler, okullar vurulurken, Müslüman halk katledilirken Şam mücahidlerini yalnız bırakan ve hayrı kâfiri İslam’a çağırmakta görende hayır yoktur. Vallahi hayır yoktur! Billahi hayır yoktur!

Belki bazıları bu söylediklerime bu hocaların savaştan geri durmadıklarını, bilakis şeri bazı gerekçelere binaen mevcut vaziyette savaşı meşru

görmediklerini ve bunun için savaşa katılmadıklarını veya desteklemediklerini söyleyebilirler.

Buna cevaben derim ki: Allah'ın dininde asla bir tenakuz yoktur. Tüm maslahatlar nebevi dil ile beyan edilmiştir. İslam ümmeti bu asırda savaşa tanışmadı. Bilakis bu ümmet asrısaadetten beri savaşılmaktadır. Asli kâfirlere karşı, mürtetlere karşı, bağılilere karşı, Müslümanım deyip Müslüman olmayanlara karşı, dünya imparatorluklarına karşı ve olmayanlara karşı, ihtilaf halinde ve ittihat halinde, adil emirle beraber ve facir emirle beraber, bidatçı emirle beraber ve Ehli Sünnet emirle beraber... Tüm bu hallerde İslam ümmeti savaşı yaşamıştır. Allah yolunda savaş hakkında evvelkilerin bilmeyip de bu oturan hocaların bildikleri nedir? Allah yolunda cihad İslam ulemasının en çok itina ettikleri konulardan biridir. Onlar bu oturan hocalara beyan etmedikleri neyi bırakmışlardır? Ama görüyoruz ki bu oturan hocalar ulemanın icma ettikleri mevzulara dahi ihtilaf etmekten geri durmuyorlar. Nedir şeri gerekçeleri? Şu öne sürdükleri batıl şüpheler mi?

İslam dini barış dinidir, savaş dini değildir mi?

Veya her şey Amerika'nın Müslümanları birbirine kırdırmak için bir projesidir mi?

Veya savaş için henüz şartlar oluşmamıştır mı?

Veya savaşmak için halifenin varlığı şarttır mı?

Veya şu dönem Mekke dönemidir, davet dönemidir. Savaş dönemi değildir mi?

Veya savaşmak istiyoruz ama sınır bizi engelliyor mu?

Veya en yakındaki kâfir dururken uzaktaki kâfire karşı savaşmak caiz değildir mi?

Veya mevcut cihad sahaları aşırıların, tekfircilerin elindedir mi?

Veya mevcut cihad sahaları irca ehli elindedir mi?

Veya mevcut cihad sahalarında bulunan taifeler Allah yolunda mücahid değil cihatçılar, İslam beldelerini kana bulayan müfsitlerdir mi?

Veya hali hazırda savaş şeri maksada muhaliftir mi?

Bu batıl şüphelerden hangisi şeri bir gerekçedir?

Efendiler! Biz savunma savaşındayız! Savunma savaşında herkes husulü mümkün olan imkânlarla saldırgan düşmana karşı savaşmakla mükelleftir. Aslen savaş için aranan şartlar aranmaz. Bunu ben söylemiyorum. Bunu umumen bütün İslam uleması söylemiştir.

İmam ibni Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Mahremlere ve dine saldıran düşmanı def etmenin en büyük ve en önemli türü savunma savaşıdır. Savunma savaşı icma ile vaciptir. İmandan sonra, din ve dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanı def etmekten daha çok vacip olan bir şey yoktur. Nitekim savunma savaşı için hiçbir şey şart koşulmaz. Bilakis imkânı hasebinde saldırganı def eder. Bu böylece ulemadan nakledilmiştir. Bizim ashabımızdan ve gayrisinden.” (El-İhtiyaratu'l-İlmiyye, Mulhak bi'l-Fetava el-Kubra, 4/608)

İbni Abidin el-Hanefi (rahimehullah) şöyle diyor: “Düşman İslam cephelerinden bir cepheye saldırdığı zaman ona yakın olanın üzerine onu def etmek farzı ayn olur. Ama düşmandan uzak olanların üzerine farzı kifaye olur, eğer onlara ihtiyaç yok ise. Ama yakında olanlar savunmaktan aciz olurlarsa veya aciz değiller ama ihmal edip savaşmazlarsa ve uzakta olanlara ihtiyaç olursa o zaman en yakından en uzakta olanlara kadar, batıda ve doğuda bütün İslam ehline ihtiyaç karşılanıncaya denk aynı namaz ve oruç gibi farzı ayn olur. Terk etmeleri asla caiz olmaz.” (Haşiyetu ibni Abidin, 3/238)

Ebu Bekir el-Kâsânî el-Hanefi (rahimehullah) şöyle der: “Cephe de olanlar (mücahidler) düşmanı def etmekten aciz olurlarsa en yakındakinden en uzakta olana doğru etraflarında olan bütün Müslümanlara silah ve mal ile yardıma gelmeleri farzdır. Çünkü (düşmana karşı savaşmak) cihad ehlinde olan herkese farzdır. Ama yeterlilik hâsıl olduğu takdirde (ihtiyaç olmayan) diğerlerinden düşer. Lakin yeterlilik hâsıl olmazsa (farz) kimseden düşmez.” (Bedâiu's-Sanâi 7/98)

Ve ed-Derdir el-Adevi el-Maliki (rahimehullah) şöyle der: “Düşmanın aniden saldırmasıyla cihad farzı ayn olur. Savunma için kadın ve köleye de ihtiyaç olursa onlara da farzı ayn olur. Kendileri düşmanı def etmekten aciz olurlarsa onlara yakın olanlara da farzı ayn olur.” (Eş-Şerhu'l-Kebir, 2/174,175)

Ve Ebu Abdullah el-Kurtubi el-Maliki (rahimehullah) şöyle diyor: “Düşmanın İslam topraklarının bir bölümüne galip gelmesiyle veyahut Müslüman topraklarına girmesiyle cihad farzı ayn olur. Bu durumda o bölgede yaşayan herkese, ağırlıklı ağırlıksız, genç yaşlı herkese kendi gücü oranında savaşa çıkması vacip olur. Babası olan babasından izin almadan savaşa çıkar. Babası olmayan da savaşa çıkar. Savaşa çıkmaya gücü yeten hiç kimse savaştan geri kalamaz. İster kişi savaşmaya muktedir kimse olsun, isterse sadece

savaşçılarının sayısını artıracak olsun. Çıkabilecek hiçbir kimse savaştan geri kalmaz. Eğer o bölge halkı düşmana karşı koymaktan aciz olursa o zaman onlara yakın olanlara ve komşu olanlara aynı şekilde savaşa çıkmak vacip olur. Bu durum onların düşmana karşı durabilecek ve kendilerini savunabilecek güce geldiklerini bilinceye kadar böylece devam eder. O Müslümanların düşmanlarına karşı zayıf hallerinden haberdar olan ve kendilerine varıp onları kurtarabilme imkânına sahip olduğuna inanan herkese de onlarla birlikte savaşmak üzere yanlarına gitmesi lazım gelir. Zira Müslümanlar kendilerinden gayrisine karşı tek bir eldirler.” (El-Camiu li Ahkami'l-Kuran, 8/151)

Ve el-Hatib eş-Şirbini eş-Şafii (rahimehullah) şöyle diyor: “Kâfirler bizim bir beldeye girdiklerinde o belde ehline onları mümkün olanla def etmek lazım gelir. İster savaş için hazırlık yapmaları mümkün olsun ister olmasın cihad üzerlerine farzı ayn olur. Savaşıp esir alındığı takdirde öldürüleceğine bilsin veya bilmesin, teslim olmadığı takdire öldürüleceğini bilsin veya bilmesin, kadınlar alındıkları takdirde fahiş davranışlara zorlanmaktan güvende olacakları bilinsin veya bilinmesin, herhalde cihad farzı ayn olur. Kâfirlerin girdiği beldeye kasr mesafesinde oturanlar da belde ehliyle hükümde aynıdırlar. Velew ki belde ehli kendisi kâfirleri def edecek yeterli güce sahip olsa da. Çünkü o da hazırda mevcut olan gibidir. Bu saydıklarımın hepsine cihad vacip olur, bilakis fakire, çocuğa, borçluya ve köleye de babadan, borç sahibinden ve efendiden izin şartı olmaksızın vacip olur. Kasr mesafesinde olanlara da kâfiri def edebilecek miktarda yardıma koşmak lazım gelir.” (El-İkna fi Halli Elfazi Ebi Şuca, 2/212)

Bu mevzuda az çok bilgi sahibi olan herkes bilir ki bu nakilleri burada çoğaltabilirdim. Zira yukarıda dediğim gibi bu mesele İslam ulehasının çok itina ettikleri bir meseledir. Ve bu hususlarda asla ihtilaf etmemişlerdir. Sadece Kadı Ebu Yala el-Hanbeli (rahimehullah) hacca kıyasen savunma savaşında kasr mesafesinde olanlar için binek ve yiyecek şartını koşmuştur. Ama bu kıyasa İmam ibni Teymiyye (rahimehullah) itiraz eder ve zayıf olduğunu söyler.

El mühim, İslam uleması Müslümanın dinini, ırzını ve topraklarını kâfirden korumak için şartlar getirmemiştir. Bilakis ekserini düşürmüştür ve bazılarını hafifletmişlerdir.

Aslında bu mevzuda şu iki âlimin sözlerini zikretmek kâfidir. Hazırda bizimle savaşın hükmünü tartışanlar bir baksınlar bakalım kendilerini bu iki âlimin sözünden nasıl kurtaracaklar.

Ebu Bekr el-Cessas el-Hanefi (rahimehullah) şöyle diyor: “Bütün Müslümanların inancında malumdur ki eğer sınır boylarında yaşayan Müslümanlar kendilerine, zürriyetlerine ve beldelerine karşı düşmanın bir saldırısından korkarlarsa ve onlara karşı koyacak güçleri yoksa o zaman onların yanına varmak ve düşmanın saldırganlığını def etmek bütün Müslümanların üzerine farz olur. Ümmetin içinde bu konuda ihtilaf yoktur. Zira hiçbir Müslüman Müslümanların kanları döküldüğü ve zürriyetleri zorla alındığı bir zamanda oturmayı kendisine mubah görmez.” (Ahkamu’l-Kuran, 4/312)

Ve İmam ibni Kayyim (rahimehullah) şöyle diyor: “Saf saldırı savaşına sadece şu iki erkekten biri rağbet eder: Ya imanı güçlü olan, Allah’ın kelimesi en yüce olsun ve din yalnız Allah’ın olsun diye savaşan erkek veyahut ganimette ve köle almakta rağbetli olan erkek. Ama savunma savaşına herkes katılmak ister. Onu sadece şeran ve aklen kötülenmiş olan korkak istemez.” (el-Furusiyye, 189)

Ümmetin çocukları, kadınları, büyükleri ve yiğitleri Rabbine asi olanlar tarafından öldürüldüğü ve kirletildiği bu zamanda Allah bizi kalpleri körelmiş, korkak oturanlarla beraber kılmasın. Amin! Bitirmeden evvel bir tenbih:

Oturan derken halk arasında kullanıldığı gibi, mesela “nerede oturuyorsun? İstanbul’da oturuyorum” manasını kast etmiyorum. Kuran’ın tarifıyla şeri bir mazereti olmadan farzı ayn olmuş cihattan (savaştan) geri duran manasında oturan kast ediyorum.

Yine Türkiye’de veya başka bir yerde olup Müslümanları cihada yetiştiren veya cihada teşvik eden veya cihad ve mücahitler hakkında ortaya atılan şüpheleri def eden veya cihadi cemaatleri ilmen irşad eden hocalarım ve kardeşlerim bu yazının konusu değiller. Veya Türkiye’de veya başka bir yerde ilmi faaliyetleri olan, talebe yetiştiren veya davet çalışması yapan ve bununla beraber kendisine mümkün olduğu kadar cihadın ve mücahitlerin hakkını veren hocalarım ve kardeşlerim de bu yazının konusu değiller. Veya yaş, hastalık, tutukluluk veya benzeri sebeplerden ötürü cihadı ancak diliyle, kalemiyle, duasıyla veya malıyla destekleyebilen hocalarım ve kardeşlerim de bu yazının konusu değiller. Kısacası ilahi cihad emrine itaat etmek isteyen ama şeri bir mazeretin hapsettiği hocalarım ve kardeşlerim bu yazının konusu değiller.

Aslen bunu yazıda belirttim ama bazı kardeşlerin yazılan yazıyı okumayıp da satır aralarını hevasına göre doldurma huyları olduğu için ayrıca tenbihlemek istedim.